VIIKONVAIHDE

KOMISSION KULMILLA

Huipputöitä tarjolla

EU:n johtajien tavoitteena on luoda työpaikkoja 25 miljoonalle työttömälle.

Komission kulmilla kysytään, miten ihmeessä, jos pääministerit eivät pysty työllistämään edes kahta ihmistä kovapalkkaisiin EU-virkoihin.

Keskiviikon huippukokouksessa ei päästy sopuun ulkoministeristä eikä presidentistä.

No elokuussa uusi yritys. Mukavaahan se on tavata tuttuja heti lomien jälkeen.

Suurin työllistämishaaste on ulkopoliittisen edustajan löytämisessä.

Italian tarjokas **Federica Mogherini** on kuulemma liian ymmärtäväinen Venäjää kohtaan eli suomeksi sanottuna suomettunut. Se ei koviin puheisiin tottuneille itäeurooppalaisille kelpaa.

Puola haluaa paikalle oman ulkoministerinsä **Radoslaw Sikorskin**, joka taas on vähän liiankin suorasukainen **Putinin** suuntaan.

Tyhjänpäiväisiä analyyseja

Suomalaisilla ei EU:n virkaruletissa ole mitään mahdollisuuksia

Me politiikan kommentaattorit emme kuitenkaan suostu sitä uskomaan. Mistä me sitten kirjoittaisimme tyhjänpäiväisiä analyyseja kuukausi toisensa jälkeen?

Kolumni kolumnin perään asettelemme omia poikiamme milloin millekin paikalle. **Jyrki Katainen** (kok.) konservatiivien kärkiehdokkaaksi, **Alexander Stubb** (kok.) kauppakomissaariksi, **Olli Rehnistä** (kesk.) euroryhmän puheenjohtaja tai ulkoministeri. Ehkä sittenkin Katainen EU:n presidentiksi, vai voisiko **Jutta Urpilainen** (sd.) yllättää.

Mutta kun ei niin ei.

Ei päässyt **Paavo Lipponen** (sd.). Mahtaisiko edes **Urho Kekkonen** päästä, jos olisi hengissä.

Liikasen kellarisauna

Ei silti aivan masennuta.

Viime kerralla Suomi sai vahingossa melkein huippuviran, kun Rehnistä tehtiin talouskomissaari. Valintaa tehtäessä sitä ei vielä pidetty ihan huippuna, mutta tukipaketti toisensa perään salkku kohosi arvoasteikossa.

Ja **Erkki Liikanen** (sd.) sentään rakennutti saunan komission kellariin.

Saadaanhan me nytkin Kataiselle raskas salkku komissioon. Miten olisi vaikka instituutioiden välisten suhteiden komissaari tai kulttuurin ja monikielisyyden komissaari?

Ehkä Suomi voisi periä Kreikalta kalastuskomissaarin salkun.

Molemmathan ovat pieniä ja taloudeltaan heikkoja jäsenmaita, jotka pärjäävät huonosti euroviisuissa.

Kravatti suorassa

Suomalaiset voivat lohduttaa itseään sillä, että EU:ssa on kymmeniä muitakin maita, jotka eivät koskaan ole saaneet huippuvirkaa.

Virkoja on viisi ja niitä jaetaan aina viiden vuoden välein. Asukaslukuun suhteutettuna Suomen pitäisi saada huippuvirka viimeistään 2090-luvulla.

Jos oletetaan, että Suomessa on vaikka puolet keskimääräistä enemmän huippuvirkaan päteviä ja kotimaan politiikkaan turhautuneita ex-pääministereitä, voi huippuhetki koittaa jo 2040-luvulla.

Eikä vielä heitetä kirvestä kaivoon.

Eurooppa-neuvoston johtoon etsitään naista, jolla on demarien jäsenkirja.

Presidenttipörssiä johtavan Tanskan pääministerin **Helle Thorning-Schmidtin** suurimpana ansiona pidetään USA:n presidentin **Barack Obaman** kanssa otettua selfie-kuvaa.

Hetkinen. Meillähän olisi tarjolla pätevä demarinainen, joka on sentään suoristanut USA:n presidentin kravattia!

NIKLAS HOLMBERG

MT 50 VUOTTA SITTEN – LA 18.7.

Uusi kärpässumute tappaa kärpäset nopeasti tai pitää ne loitolla, mainostettiin MT:ssä 50 vuotta sitten.

Muovi syrjäyttää tynnyrintekijät

Muovi ja liikevaihtovero ovat lopettaneet Merikarvialla puualan kotiteollisuusammatin lähes kokonaan. Entinen yli 200 000 silakkatynnyrin tuotanto on nykyisin supistunut vajaaseen kahteen prosenttiin entisestä. Merikarvialainen liikemies Urho Salmi kertoo STT:lle, että vanha kalastuspitäjä Merikarvia oli aikoinaan tunnettu siitä, että siellä valmistettiin silakka-astioita lähes koko maan tarvetta varten, ennen sotaa oli tässäkin kotiteollisuusammatissa vakinaisesti työssä 25–30 miestä, ja vuosituotanto oli noin 220 000 astiaa. Niiden koko vaihteli yhdestä litrasta 120 litraan. Nykyisin valmistaa vain kaksi miestä kolmen kesäkuukauden aikana koko tilatun tuotannon. Päivittäin valmistuu noin 60 astiaa, joten tuotanto kokonaisuudessaan jää alle 5 000 tynnörin. Pääasiassa astiat, joiden koko on 1–30 litraa, toimitetaan Ahvenanmaalle, mutta pieni määrä menee myös Vaasan seudulle. Tuottavan käsiteollisuushaaran tyrehtymisen syynä voidaan pitää kahtakin seikkaa. Suurteollisuus tuottaa nykyisin pelti- ja muoviastioita, joita ostava yleisö pitää helpommin käsiteltävinä, vaikka suolasilakan maku ei niissä säily yhtä hyvänä kuin kuusipuisissa astioissa. Toinen tekijä on liikevaihtovero. Silakka-astiain valmistaminen ei sovi yhden miehen yritykseksi, jolloin valmistajat joutuvat liikevaihtoveron alaisuuteen.

Virtakiven saunan ovat suunnitelleet arkkitehdit Bertel Liljequist ja Armas Lindgren, joiden kädenjälkeä tehdaspaikkakunnalla on runsaasti. Paperiyhtiön työntekijöilleen tekemän rakennuksen tarina jatkuu kesäkahvilana.

Ismo Hänninen myy Virtakiven saunalla kesän ajan vanhoja sisustustavaroita. Tässä pöydässä on uushopeaesineitä.

Kuusankoskelaiset Pekka ja Ilmari Jäppinen poikkesivat keittolounaalla läheiseltä maalaustyömaaltaan.

Kahvila entisen tehtaan varjossa

Virtakiven sauna Voikkaalla on jäänne ajasta, jolloin yhtiöt pitivät työntekijöistään huolta. Kahvilayrittäjä Eija Parkkinen on tuonut taloon uutta elämää.

VILLE-PETTERI MÄÄTTÄ

Eija Parkkinen avasi kahvilan ja muutti Voikkaalle kolme vuotta sitten. ”Toivottavasti ei ikinä tarvitse lähteä täältä pois.”

KOUVOLA (MT)

Voikkaa on taajama, joka on tullut suomalaisille tutuksi kuihtumisestaan. UPM sulki paperitehtaan vuonna 2006, mikä oli šokki muillekin kuin työpaikkansa menettäville.

Nyky-Voikkaan ilme vahvistaa usein toisteltua tarinaa. Liikenneympyrästä alkaa pitkä raitti, joka on reunustettu tyhjillä, rapistuvilla liikkeillä.

Aivan kylän perällä, Kymijoen rannassa seisoo jyhkeä, kolmikerroksinen tiilitalo – jäänne menneisyydestä sekin. Tässä talossa on kuitenkin emäntä, joka uskoo Voikkaaseen.

Pihanpuoleinen kyltti kertoo kahvilasta.

Talo edustaa paljon muutakin, ainakin sen tunteville.

”Tätä kutsutaan nimenomaan Virtakiven saunaksi”, tähdentää **Eija Parkkinen**.

Tärkeä paikka asukkaille

Kymiyhtiölle, nykyiselle UPM:lle kuulunut rakennus on alunperin tehty yhtiön työntekijöitä varten vuonna 1925. Paperiyhtiö uudisti kansalaissodan jälkeen tehtaitaan, mutta pyrki samalla rakentamaan koko yhdyskuntaa siten, ettei levottomuuksiin olisi enää aihetta.

Virtakiven sauna on osoitus patruunoiden ajattelusta.

Talossa on toiminut pesula, saunoja ja paakari, johon naiset ovat tulleet leipomaan. Myöhemmin UPM tarjosi harrastetiloja puutöitä ja mattojen kudontaa varten. Talon rannassa on ongittu ja pesty mattoja iät ja ajat.

”Ihmiset tuovat hyvät muistonsa tänne. Tämä on voikkaalaisille tärkeä paikka”, Parkkinen toteaa.

”10 minuutin ostopäätös”

Parkkisella on kahvilan pitäjänä pitkä kokemus. Hän piti Kouvolan vanhinta kahvilaa, kunnes kiinteistön omistajalta tuli häätö kolme vuotta sitten. Perinteikkään Mannerin kahvilan tilalle rakennettiin S-market Tornionmäki.

”Tiesin, että seuraavaksi haluan oman paikan. Se ei lähtisi alta.”

Parkkinen kuvitteli perustavansa uuden paikan minne tahansa muualle kuin Voikkaalle. Vanhan teollisuustaajaman maine on vaihdellut suhdanteiden mukaan hurjan ja ankean välillä.

Ennakkoluuloistaan huolimatta Parkkinen kävi Voikkaalla ystävänsä kanssa. Saunan kohdalla hän pysähtyi.

”Jarrut löin pohjaan ja kysyin, mikä tuo on.”

Sattumoisin talo oli tulossa myyntiin. Paikalla pyöriskeli kiinteistövälittäjä. Parkkinen teki tarjouksen. Aloite johti kauppoihin.

”Se oli kymmenen minuutin päätös. Oli kiva kertoa kotona, että kävinpä ostoksilla...

”En osaa järjellä pelata. Luotin tunteeseen täysin.”

Julkinen olohuone täynnä tapahtumia

Parkkisen kiireet jakaa yksi vakituinen työntekijä. Yrittäjä ei kuitenkaan toimi vain johtajana: kädet käyvät pullataikinassa joka aamu.

”Leipominen kai kuuluu karjalaiselle jo äidinmaidossa.”

Virtakiven sauna on yhä myös sauna.

Rahvaan sauna on remontoitu kahvilaksi, mutta entinen herrojen puoli lämpiää tilauksesta.

Parkkinen järjestää ja houkuttelee jatkuvasti monenlaista toimintaa taloonsa ja tontilleen. Tarkoitus on, että erilaiset tapahtumat ja yritykset tukisivat toisiaan. Parkkinen toivoo paikkansa kehittyvän julkiseksi olohuoneeksi.

”Ihmiset saisi tulla vaan aurinkoa ottamaan, vaikkei kävisi kahvillakaan.”

Pihasta on tullut suosittu juhannusjuhlapaikka kokkoineen.

Joulun alla talossa oli ”joulumaa”: käsityömyyjäiset, pipareiden leivontaa, poniajelua sekä tuhat tonttua, joita eräs kotkalainen on kerännyt elämänsä varrella.

Pienempiä tapahtumia riittää julkisesta jumppatuokiosta erilaisten yhdistysten kokouksiin.

Kesän ajaksi keskimmäisen kerroksen tilan on vuokrannut kirpputorin pitäjä. Yläkertaan on asettunut vuokralle yrittäjä, joka tarjoaa voimavarakoulutusta ja energiahoitoja. Parkkinen kaavailee kunnostavansa taloon lisää vuokrattavia asuntoja.

Hän asuu itsekin rakennuksessaan. Se tekee yrityksestä elämäntavan, mikä vaatii puolisolta paljon. Toisaalta tilaisuuksia voi järjestää joustavasti, kun työmatka on yläkerrasta alakertaan.

Syksyllä kahvila hiljenee, ja Parkkinen toimii pitopalveluyrittäjänä.

Tulevaisuuden toivo matkailussa

Kahvilan sisustus on täynnä kierrätettyä tavaraa. Lautasantenni on muuntunut kukka-alustaksi, jota reunustavat kiuaskivet. Entisen patjan jousikiekurat roikkuvat katosta koristeina ja tilanjakajina.

Se on kivan näköistä, mutta myös taloudellista realismia.

”Onhan tämä hurja projekti, jossa voi käydä huonostikin. Ei ole ollenkaan helppoa, mutta ei pidä vain luovuttaa.”

Ensi kesäksi Parkkinen kaavailee yhteistyötä matkanjärjestäjien kanssa. Bussilla liikkuvat ryhmät toivovat ruokailupaikakseen jotakin muuta kuin huoltoasemia.

Suuria toiveita kohdistuu Kimolan kanavaan. Se on puun uittoa varten rakennettu vesiväylä, joka yhdistää Kymijoen Päijänteen vesistöön. Kanavan kunnostamiseksi veneiden kuljettavaksi on valmiit suunnitelmat.

”Kanava olisi tämän alueen maaseutumatkailussa tosi iso juttu.”

Kouvolan kaupunkia Parkkinen kiittelee yksinkertaisesta mutta toimivasta pyöräilyohjelmasta. Pyöräilijöille on suunniteltu reitti, jonka varrella on erilaisia pysähdyspaikkoja. Reitti on painettu paperille, ja taukopaikoista saa ”pyöräilykorttiin” leiman. Virtakiven kahvila on yksi kohteista, jonne polkijat johdatetaan.

”Välillä yritysten tukeminen on liibalaabaa, mutta tämä oikeasti toimii. Pyöräilijöitä on tullut enemmän kuin viime vuonna.”

Parkkinen uskoo Voikkaan tulevaisuuteen. Uusia yrityksiä on syntynyt paperitehtaan tontille. Tyhjiä taloja on, mutta kyse on osaltaan siitä, että ne eivät ole kaupan.

”Omistajilla on Voikkaa-rakkaus. He ovat ylpeitä kotiseudustaan.”

HENRIK SCHÄFER